

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

CÔ GÁI TÀI SẮC VỆ TOÀN

Võ Mai Phương Thủy là con gái đầu lòng của giảng viên thanh nhạc Võ Duy Thái và cựu diễn viên đoàn Ca múa Đồng Nai Mai Thị Kim Trước. Hiện cả hai người đều đang công tác tại trường Văn hóa – nghệ thuật Đồng Nai (VHNT ĐN). Sinh trưởng trong môi trường nghệ thuật, Phương Thủy may mắn được thừa hưởng những tố chất để có thể nối nghiệp cha mẹ. Mới 5 tuổi, cô bé đã được gia đình sắm cho cây đàn violon tí hon. Học đàn chưa bao lâu, Thủy được các đơn vị trong tỉnh mời đi biểu diễn. Nhưng trong đó, người ta mời cô không phải vì cô đàn hay mà vì cô quá... kháu khỉnh, dễ thương. Cùng với việc học đàn, Thủy được cha dạy thanh nhạc và sinh hoạt trong đội ca của Nhà thiếu nhi Đồng Nai. Sau 5 năm gắn bó với cây “nhị Tây”, do thiên hướng, cô chuyển sang học đàn thập lục. 12 tuổi, Thủy trở thành học sinh chính thức của Trường VHNT ĐN, vừa học đàn, vừa học hát. Cùng lúc theo cả hai niềm đam mê là điều không dễ đối với một cô bé đang tuổi ăn tuổi ngủ. Nhưng cô bé giàu ý chí tự lập và rất chuyên cần đã vượt qua mọi khó khăn để năm 1989 làm cuộc “vượt vũ môn” ngoạn mục:

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

cùng lúc thi đậu (với số điểm cao chót vót) vào khoa thanh nhạc và khoa đàn dây của Nhạc viện thành phố Hồ Chí Minh. Từ đây, cô gái tỉnh lẻ thực sự bước vào một giai đoạn mới đầy cam go, thử thách: phải tự lập hoàn toàn. Cuộc sống nơi phồn hoa đô thị đầy rẫy sự cám dỗ vật chất đối với những thiếu nữ xinh đẹp, hoạt động trong môi trường nghệ thuật. Nhưng nhờ được nuôi dạy bởi một người cha nghiêm khắc và một người mẹ tận tâm, Thùy không chỉ đứng vững mà còn phát huy được những phẩm chất ưu việt của mình. Cô học thanh nhạc với cô giáo Mãng Thị Hội và học đàn thập lục với thầy Nguyễn Văn Đời. Để theo học, Thùy thuê nhà trọ sống cùng với những cô gái tỉnh lẻ khác. Ngay từ năm học đầu tiên, cô đã hạ quyết tâm phải học thật giỏi để có học bổng, đỡ phần chi phí cho cha mẹ. Theo quy định của Nhạc viện, các môn học phải có số điểm từ 8 trở lên mới được cấp học bổng, nhưng các môn học của Thùy luôn đạt trên 9. Thành phố Hồ Chí Minh vốn nổi tiếng “gạo châu củi quế”, mỗi sinh viên hàng tháng phải tốn bạc triệu mới đủ chi phí cho sinh hoạt và học tập. Số tiền đã vượt quá khả năng chu cấp của cha mẹ Thùy. Thế là cô bé đầy tài năng và nghị lực đã tự bươn chải để kiếm tiền trang trải cho bản thân. Ngoài thời gian học, buổi tối Thùy

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

biểu diễn cho Đoàn ca múa Bông sen, Sài Gòn Tourist... Ngoài ra, cô còn là thành viên của nhóm nhạc Trúc Vàng và nhóm nhạc Phù Sa, hàng tuần biểu diễn 3 đêm tại các tụ điểm ca nhạc. Nhưng kiếm tiền không phải là mục đích của Thuỳ. Cô tranh thủ từng phút học tất cả những gì mà các giáo viên có thể truyền dạy cho học sinh. Xu thế hiện nay các đoàn nghệ thuật đi biểu diễn phải tinh gọn, mỗi diễn viên thường “gánh” nhiều vai trò. Vì thế, ngoài cây đàn thập lục, Thuỳ còn học thêm đàn T'rưng, bầu, piano. Thuỳ học đàn suốt ngày, buông cây nọ, bắt cây kia. Đến nỗi dần dà, các bạn cùng phòng bị “tra tấn” chịu không xiết đã chuyển đi hết, để mình cô một giang sơn, chịu luôn 500.000 đồng tiền thuê phòng. Năm 2001 – 2002, nhờ thành tích xuất sắc trong học tập, Thuỳ được tham dự festival âm nhạc các nước Đông Nam Á tại Nhật, Xingapo, Hàn Quốc. Ngoài ra với tiết mục “*Dạ cổ hoài lang*” vừa đàn vừa hát, cô đã đoạt huy chương vàng trong liên hoan các trường Văn hoá Nghệ thuật chuyên nghiệp toàn quốc tổ chức tại Huế. Ngày thi tốt nghiệp nhạc viện trở thành ngày hội đăng quang của cô: Thuỳ tốt nghiệp khoa đàn dây loại xuất sắc và tốt nghiệp thanh nhạc loại giỏi. Có vẻ như số phận luôn mỉm cười đối với cô gái gốc miền Trung này.

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

Thành đạt, xinh đẹp, cộng thêm phong thái đoan trang thùy mị, cô được không ít chàng trai ái mộ. Nhưng cô gái đa tài chưa muốn dừng lại để lo chuyện gia đình. Cô đang theo học cao học chuyên ngành âm nhạc dân tộc tại nhạc viện TP. Hồ Chí Minh. Từ năm 2000, Thuỳ về trường VHNT ĐN, cùng với cha giảng dạy thanh nhạc. Cô mong muốn đền đáp sự dạy dỗ, chăm lo của các thầy cô và trường VHNT ĐN – “mái nhà xưa” từng nâng đỡ bước chân cô chập chững vào đời. Bẩm sinh, Thuỳ không có giọng ca thật nổi trội, nhưng nhờ nỗ lực học tập, giọng hát của cô ngày càng ngọt ngào, mượt mà hơn. Trong số những tài năng của nghệ thuật tỉnh nhà, cô thật sự là cô gái tài sắc vẹn toàn.

HỒNG NGỌC

BAN VI SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI **KHÔNG CHỈ LÀ THANH SẮC**

Những năm gần đây, Kim Huê là gương mặt phát thanh viên (PTV) nữ tạo được dấu ấn trong lòng khán giả truyền hình Đồng Nai. Gương mặt khả ái, giọng đọc đầy đặn và khả năng xử lý văn bản tốt... chưa phải là tất cả thế mạnh của Kim Huê.

Không phải ngẫu nhiên mà BGD Đài PTTH Đồng Nai quyết định chọn Kim Huê là người dẫn chương trình trong các dịp tường thuật truyền hình trực tiếp các lễ hội quan trọng... Kim Huê có khả năng thuộc lòng kịch bản khá nhanh, ngay cả những đoạn văn có cấu trúc khó và dài, chị cũng học thuộc một cách nghiêm túc và luôn trao đổi với tác giả kịch bản cũng như đạo diễn để xử lý những tình huống dự kiến... Có ý thức rèn luyện để làm tốt công việc của mình, đó là phẩm chất đáng quý ở người PTV nữ này. Ngày nào cũng vậy, Kim Huê vẫn dậy sớm để chạy từ nhà mình sang đến đền thờ Nguyễn Hữu Cảnh và những buổi chiều không trực, chị đều đặn đi tập thể dục thẩm mỹ. Chị quan niệm, người PTV không chỉ cần sắc vóc, mà còn cần sức khỏe tốt để giọng đọc khỏe và có tinh thần minh

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

mãn để diễn đạt tốt các cung bậc cảm xúc của văn bản.

Công việc của người PTV không hề nhàn nhã như nhiều người tưởng. Suốt ngày dưới ánh đèn công suất cao của phim trường, hằng ngày phải hóa trang và công việc không theo giờ giấc cố định (đặc biệt trong những hoạt động đột xuất của Đài) ... chưa phải là cái khổ lớn của người PTV truyền hình. Nhiều lúc, người PTV truyền hình phải nén những buồn bực riêng để thật tươi, thật duyên dáng khi xuất hiện trước khán giả. Sắp xếp công việc cho nghề nghiệp quả là chuyện khó. Ngoại trừ những trường hợp đi dẫn các chương trình ban đêm theo lịch, nhiều lúc Kim Huệ phải ở lại đột xuất để chờ một bản tin thời sự trong khi lo sốt vó cho đứa con nhỏ ở nhà. Những buổi đi về trễ như thế là chuyện thường ngày của CB-CC Đài nói chung, PTV Đài nói riêng. Hiện nay, Kim Huệ còn đang theo học lớp biên kịch của trường Đại học điện ảnh. Những kiến thức thu lượm được từ các lớp học do chuyên gia trong và ngoài nước truyền đạt, chị đều áp dụng có hiệu quả cho công việc chuyên môn. Ngoài công tác dẫn chương trình và đọc tin bài trên sóng phát thanh – truyền hình, hiện chị còn làm công việc phụ trách

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

tổ phát thanh viên của Đài, lo phân lịch và truyền đạt những kinh nghiệm cho lớp đàn em...

Để có một giọng đọc chững chạc như Kim Huê hiện nay hoàn toàn không dễ dàng chút nào. Đó là sự khổ công rèn luyện. Thế nhưng, đối với Kim Huê, chị còn cho rằng, làm PTV, cái khó là rèn luyện để có vốn kiến thức và sự nhạy cảm của tâm hồn.

SAO KHUÊ

HẾT LÒNG VÌ ĐÀN EM THÂN YÊU

Ngôi trường đơn sơ này đã sống cùng vùng đất Long Phước – huyện Long Thành gần 40 năm, ngày ấy và bây giờ trường cũng không thay đổi bao nhiêu. Cô giáo Nguyễn Thị Gái còn nhớ: vào năm 1963, cô là học sinh lớp 1 và chỗ ngồi trong lớp của cô vẫn còn như nguyên vẹn, chỉ có khác là đã mấy mươi thế hệ đã qua đi, những người bạn, những học trò của cô đã tung cánh đi khắp mọi miền đất nước. Chỉ có mỗi mình cô trụ lại ngay trên vùng đất của quê hương mình để hiểu hơn về cuộc sống và đóng góp công sức nhỏ bé của mình cho sự nghiệp trồng người trên chính nơi mình đã sinh ra và lớn lên. Ngày ấy cách đây 40 năm khi còn là học sinh của trường cô đã từng ước mơ trở thành cô giáo... và bây giờ cô lại là người đem đến cho học sinh của mình những ước mơ.

Học sinh của trường đa số là con em các gia đình lao động nghèo khó, họ cho con em mình đi học cũng là một sự tiến bộ lắm rồi. Đôi khi những chuyện khó khăn trong cuộc sống hàng ngày dễ làm những gia đình nghèo nản lòng và những lúc ấy cô

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

giáo Nguyễn Thị Gái lại cùng đồng nghiệp của mình đến chia sẻ động viên để học trò của mình tiếp tục đến trường. Tấm lòng của cô với học trò nghèo, với đồng nghiệp và cả những người gặp hoạn nạn khó khăn, cô đều hết lòng giúp đỡ và coi đó là trách nhiệm của mình.

Trường tiểu học Long Phước có tiếng là ngôi trường có phong trào hoạt động sôi nổi và nhiều năm liền trường đạt danh hiệu tiến tiến. Điều đáng quý hơn là trong điều kiện còn nhiều khó khăn, tập thể giáo viên ở đây vẫn gắn bó, đoàn kết, thương yêu nhau... Cô Nguyễn Thị Gái được các giáo viên coi như một tấm gương về tinh thần đoàn kết, thương yêu đồng nghiệp.

Đối với chị em chẳng may ốm đau hay gặp hoạn nạn, chị đã đến thăm với tư cách một hiệu phó, một đồng nghiệp và là một người thân luôn chia sẻ. Không ít lần chị còn bỏ thêm tiền túi của mình để giúp đồng nghiệp hoặc giúp học sinh có hoàn cảnh khó khăn.

Làm tốt công tác ở trường, cô Nguyễn Thị Gái còn là một người mẹ người vợ đảm đang tháo vát ở gia đình. Cô thường xem bài vở và giúp các con học tập vì thế con cô đều là những học sinh giỏi. Những

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

năm trước đời sống gia đình còn khó khăn, vợ chồng cô phải đổ bao mồ hôi công sức khai khẩn đất hoang để trồng cây cao su. Hai năm nay cây cao su đã bắt đầu khai thác và cũng nhờ vậy mà kinh tế gia đình khá hơn trước. Các con cô cũng hiểu được sự vất vả của cha mẹ khi kiếm được đồng tiền ngoài lương giáo viên để nuôi con ăn học trưởng thành.

Nhìn lại những năm tháng vất vả mà mình đã trải qua, bản thân cô vẫn nghĩ là mình còn may mắn hạnh phúc hơn nhiều người và nếu quan tâm một chút nữa thì nhiều người còn biết cô Nguyễn Thị Gái còn là một người hay làm việc thiện, cô cũng là một nhà hảo tâm với những hoàn cảnh nghèo khó thông qua Hội Chữ thập đỏ huyện Long Thành.

HOA ĐIỂM

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

CHUYỆN BÂY GIỜ MỚI KỂ

Quê hương của tôi là thành phố Huế. Huế tắm mát đời tôi từ thuở ấu thơ cho đến khi tôi trưởng thành và khi tôi bắt đầu trưởng thành trong cuộc sống, trong công tác thì tôi lại rời Huế vào Nam sinh sống (1978), Đồng Nai, quê hương thứ hai tôi chọn, một vùng đất mang đậm bản sắc văn hóa dân tộc đã mở rộng vòng tay tiếp tôi với tình cảm tốt đẹp. Và chính tình cảm tốt đẹp ban đầu này, Đồng Nai đã cuốn hút tôi lao vào công tác không mệt mỏi. Tôi thực sự là con của quê mẹ Đồng Nai từ đó, năm tôi 28 tuổi; cho đến bây giờ tôi đã vào tuổi 55, cái tuổi sắp phải từ già thời sung sức của mình trong nghề dạy học...

Ngôi trường đầu tiên tôi đến nhận công tác ở Đồng Nai là trường cấp 1, 2 Tân Tiến B Biên Hòa năm 1978. Lúc này cơ sở vật chất nhà trường cũng như thầy cô giáo còn thiếu nhiều. Học sinh thì mới vào cấp hai chưa được nề nếp lắm, mà cô giáo thì mới từ xa đến nên tôi lo lắng và nỗ lực rất nhiều trong công tác. Cũng may, tôi được anh chị em đồng nghiệp thương yêu nên đã hỗ trợ, giúp đỡ tôi nhiều. Tôi vẫn nhớ hồi ấy, để phấn đấu trở thành giáo viên

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

dạy giỏi, tôi đã kiên trì tự rèn bằng cách nghiên cứu, tham khảo sách chuyên môn, chịu khó đi dự giờ các bạn đồng nghiệp và đặc biệt tôi đã xin được phòng giáo dục cho đi dự giờ các tiết của giáo viên ra hội giảng cụm và thành phố với lý do: “Em vừa chuyển công tác từ xa đến...”. Một năm dài rong ruổi trên chiếc xe đạp đi dự giờ của đồng nghiệp, đã giúp tôi vững vàng trong giảng dạy và năm sau tôi đã đạt được nguyên vọng. Thế là một chấm son đỏ đánh dấu bước đầu đầy hứa hẹn của tôi với quê hương Đồng Nai. Năm 1983, tôi chuyển công tác ra dạy lớp chuyên của thành phố. Tôi phụ trách môn Văn 9. Đây là thời gian vất vả nhất nhưng mà vui nhất trong cuộc đời dạy học của tôi. Sáng, chúng tôi dạy chương trình nội khóa, chiều tập trung bồi dưỡng học sinh giỏi thành phố, tỉnh. Ngoài ra chúng tôi còn nhận nhiệm vụ báo cáo và dạy minh họa các chuyên đề chuyên môn do phòng Giáo dục tổ chức. Lúc này cháu nhỏ nhất của tôi mới 3 tuổi, nhà lại ở xa trường nhưng tôi vẫn tích cực hoàn thành tốt công tác với những giải học sinh giỏi tỉnh, quốc gia mà học sinh đã làm quà cho tôi sau các kỳ thi. Lúc này, dù cuộc sống còn nhiều vất vả nhưng chị em chúng tôi vẫn trao cho nhau những nụ cười, những nụ cười thoải mái muôn thuở mà chúng tôi chỉ dành cho nhau khi

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

chỉ có chị em chúng tôi với nhau mà thôi. Những lúc như thế, tôi nghĩ có thể trong lòng mỗi anh chị em chúng tôi đang chất chứa những lo âu, phiền muộn riêng của cuộc sống, nhưng chắc chắn rằng, chúng tôi gặp nhau là gặp niềm vui và chính tình cảm thân thương đó đã truyền cho chúng tôi niềm tin trong những năm tháng cùng sống bên nhau với nhiệm vụ bồi dưỡng học sinh giỏi.

Thế rồi năm 1986 tôi rời trường Bồi dưỡng giáo dục (tên mới của lớp chuyên) về công tác tại phòng Giáo dục Biên Hòa. Tôi phụ trách công tác thi đua và tổng hợp ngành. Đây là công tác rất mới mẻ đối với bản thân tôi, do đó một lần nữa tôi phải cố gắng nỗ lực: vừa làm, vừa học giỏi, vừa rút kinh nghiệm cho đến khi được ngành đánh giá tốt, trên nền tảng đó tôi bắt đầu sáng tạo trong công tác. Cạnh đó tôi lại được sự giúp đỡ tận tình của thầy trưởng phòng Giáo dục nên công tác tổng hợp và thi đua của tôi nhìn chung là đạt hiệu quả. Vì thế, trong 10 năm đổi mới Giáo dục, ngành Giáo dục - Đào tạo thành phố Biên Hòa có được 6 nhà giáo ưu tú, 7 Huân chương lao động hạng 3 và 27 bằng khen của Thủ tướng Chính phủ rải đều ở tất cả các ngành học, bậc học. Riêng bản thân tôi vinh dự được nhận các bằng khen: Chiến sĩ thi đua toàn quốc, Bằng khen

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

của Thủ tướng Chính phủ, các Bằng khen của Bộ giáo dục - Đào tạo, của Công đoàn giáo dục Việt Nam, của Chủ tịch UBND tỉnh Đồng Nai và nhiều Huy chương. Trong 18 năm công tác ở phòng Giáo dục - Đào tạo tôi luôn quan tâm đến anh chị em. Là một chủ tịch Công đoàn cơ quan, hàng năm nhân dịp xuân về, cơ quan tôi đều có tổ chức liên hoan. Do bận con cái, một số bạn không dự được, thấy vậy, tôi đã nghĩ ra cách là mời cả gia đình của các bạn cùng dự (gồm vợ chồng, con cái), tổ chức cho con cái chúc tết ba mẹ và biểu diễn văn nghệ cho ba mẹ xem. Thế là từ đó, liên hoan cuối năm bao giờ cơ quan tôi cũng có mặt 100% thật là vui vẻ và ấm cúng. Hoặc có lần gia đình tôi đi xem xiếc, thấy biểu diễn hay quá, hôm sau vào cơ quan tôi đã xin ý kiến lãnh đạo và tối hôm đó, tôi đã tổ chức cho gia đình các bạn trong cơ quan cùng đi xem. Do xây dựng được tình cảm ấm cúng trong cơ quan như vậy, lại được lãnh đạo tạo điều kiện và quan tâm đến đời sống tinh thần anh chị em nên các bạn tôi rất phấn khởi, làm việc cật lực không kể giờ giấc đã tạo được các thành tích cho cơ quan. Bây giờ thì tôi không phụ trách công đoàn nữa mà nhận một nhiệm vụ mới Phó ban thường trực Ban VSTBCPN ngành

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

Giáo dục - Đào tạo Thành phố Biên Hòa, một công tác mới, một thử thách mới lại đến với tôi.

Thời gian trôi qua nhanh quá, mỗi ngày nào đó khi đến với Đồng Nai, tôi vẫn còn là một thanh nữ, vậy mà bây giờ theo dấu chân thời gian tôi đã là một thiếu phụ 55 tuổi với 33 năm trong nghề. Tuy nhiên, tôi vẫn có cảm tưởng rằng tôi đang còn rất trẻ vì tính tình vui vẻ của tôi cũng như nhiệt tình trong tôi vẫn còn đầy ăm ắp, và nhất là dưới mắt của chồng tôi, bao giờ tôi cũng là một thiếu nữ, nhưng xin thưa nhỏ: “Thiếu nữ lớn tuổi”. Tôi cũng là một ngôi sao may mắn. Trong nghề nghiệp thì được bạn bè quý mến, trong cuộc sống gia đình thì gặp được bạn đời lý tưởng. Anh ấy nhận nhiệm vụ lo kinh tế gia đình và tạo mọi điều kiện thuận lợi cho tôi công tác tốt; ngược lại tôi phải công tác giỏi để các con noi theo, phải là người phụ nữ hiền lành biết nhân nhượng, biết yêu thương, chăm sóc chồng con chu đáo từ miếng ăn, giấc ngủ và nhất là phải thống nhất cùng chồng trong việc dạy dỗ con cái nên người. Đó là nội dung giao ước của vợ chồng tôi trong việc xây dựng cuộc sống gia đình riêng của chúng tôi. Và tôi đã thực hiện tốt nội dung đó. Vì vậy, vợ chồng chúng tôi đang có cuộc sống hạnh phúc khi các con chúng tôi đã và đang lần lượt trưởng thành. Hiện tại

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

tôi có 4 cháu đã ra công tác: hai cháu ngành y, một cháu ngành kỹ thuật. Năm 2001, bước vào thiên niên kỷ mới, tôi rất mừng khi trong gia đình tôi bốn cháu đều đã tốt nghiệp đại học. Và mừng nhất là con gái út tôi đã đậu và đang theo học cao học kinh tế... Vợ chồng tôi sống, làm việc và nuôi dạy con đã trên 30 năm; tuy nhiên có một điều trong quan hệ tình cảm, chúng tôi đối với nhau như khách: rất lịch sự và rất tế nhị. Ví dụ: việc giặt, ủi quần áo cho anh là nhiệm vụ của riêng tôi, nhưng bao giờ cũng thế, khi giao áo quần cho tôi giặt hoặc ủi, anh đều dùng từ “giúp” chứ không bao giờ tỏ ý ra lệnh dù anh là trai Huế thứ thiệt. Và tôi, tôi cũng tế nhị, lịch sự như vậy khi nhờ anh giúp một công việc gì. Do biết cách sắp xếp công việc khoa học nên việc cơ quan cũng như việc gia đình tôi đều chu toàn và vợ chồng chúng tôi vẫn có thời gian dành riêng cho nhau sau những giờ phút lao động trí óc căng thẳng như đi công viên dạo mát buổi tối, đi nghe nhạc, đi chơi và cùng nhau đi tập thể dục.

Trong cuộc đời tôi, ngoài nỗ lực của bản thân, ở gia đình tôi đã học được nơi cha tôi tính nghiêm túc trong công việc, nơi mẹ tôi đức tính nhân hậu. Khi lập gia đình, chồng tôi đã giúp tôi học tính khiêm tốn, trung thực và với mẹ chồng tôi, tôi học

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

được đức tính đảm đang, thương yêu, chăm sóc chồng con chu đáo. Với bạn bè đồng nghiệp quanh tôi, tôi học được tính cần cù, nhiệt tình công tác của chị Cẩm Vinh, nguyên Hiệu trưởng trường trung học cơ sở Hùng Vương, một nhà giáo ưu tú; còn đối với thầy trưởng phòng tôi học được tính chịu khó nghiên cứu và thận trọng trong giải quyết công việc; ngoài ra, tôi còn học tập được tấm lòng bao dung và nụ cười thoải mái luôn luôn rạng rỡ trên khuôn mặt của Nguyễn Văn Dũng, người bạn lớn tuổi của tôi. Đây là những người đã gián tiếp giúp tôi trưởng thành trong cuộc sống cũng như trong nghề nghiệp của tôi. Xin tri ân.

Cho đến giờ phút này đây, tôi mới cảm nhận được và dám chắc rằng: Huế là khúc dạo đầu đưa tôi đến với nghề dạy học và Đồng Nai là những nốt nhạc dễ thương cuối cùng khép lại cuộc đời dạy học của tôi khi tôi vào tuổi 55.

BÙI THỊ KIM CHI

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

TẤM GƯƠNG MẪU MỤC CỦA DÌ NGUYỄN THỊ HẠNH

Ở Khu phố 3 Phường Trung Dũng - TP. Biên Hòa, không ai là không biết dì Nguyễn Thị Hạnh, người mà bà con thường trêu mếu gọi là dì Út Hạnh. Dì nguyên là hội trưởng Hội Phụ nữ Phường Tân Phong từ những ngày đầu kháng chiến chống Pháp, hoạt động bí mật tiếp tế cho cách mạng trong kháng chiến chống Mỹ suốt từ năm 1962 đến tận ngày giải phóng và luôn là hậu thuẫn vững chắc cho công tác hoạt động cách mạng của chồng. Hiện nay, dì Út vẫn tham gia sinh hoạt rất tích cực trong Hội Phụ nữ và Hội Người cao tuổi. Nhưng bà con quý mến dì không phải chỉ vì những điều đó, mà còn vì tấm lòng đối với mọi người quanh mình cùng với cuộc sống mẫu mực, đạo đức của dì Út.

Nhắc đến dì Út, là phải nhắc đến tinh thần kiên trì vượt qua mọi khó khăn trở ngại, một mình nuôi các con ăn học thành tài. Năm 1979, đất

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

nước mới thống nhất, đời sống chung còn gặp nhiều thiếu thốn, giữa lúc ấy chồng lại mất để lại cho dì 9 người con, trong đó cô bé út chỉ mới vừa lên 8. Một gánh nặng tưởng chừng như không thể nào vượt qua nổi. Thế nhưng, với nghị lực và tình thương của người mẹ, ngày hai buổi với gánh hủ tiếu trên vai bất kể nắng mưa, dì Út lặn lội tần tảo từ 4 giờ sáng đến tận 22 giờ đêm, chất chiu từng đồng tiền nhọc nhằn dành dụm để nuôi con. Nhớ đến chặng đường gian truân đã qua ấy, dì Út mộc mạc kể lại bằng giọng nói rất Nam bộ chất phác của mình : "Hồi đó mỗi lần đưa nào *dì* nói nhận được giấy báo vô đại học là *qua* mừng lắm, vui hồng biết để đâu cho hết. Mừng, nhưng rồi sau đó *qua* lại lo, lo đủ thứ chuyện hết. Nhà nghèo lại đơn chiếc quá mà *qua* chỉ có cái gánh hủ tiếu, lo không biết mình có đủ sức nuôi con ăn học tới nơi tới chốn, rồi lại lo cho con cuộc sống xa nhà không biết có vượt qua được những thử thách, cạm bẫy của cuộc đời...". Dù cuộc sống gia đình lúc ấy còn nghèo khó, nhưng dì Út luôn khuyên dạy các con phải biết lấy đức làm trọng, lấy nhân nghĩa làm gốc, lấy học vấn, kiến thức làm nền tảng con

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

người. Được cái các con của dì rất hiếu thảo và thương yêu mẹ, luôn cố gắng phụ giúp công việc với mẹ, tự bảo ban nhau cố gắng học hành cho tốt để không phụ lòng của mẹ. Mẹ hiền, con thảo, cứ thế mà lần hồi 9 người con của dì lần lượt trưởng thành, trong đó có 6 người đã có học vị cử nhân, thạc sĩ hay phó tiến sĩ thuộc các ngành nghề khác nhau...

Sau khi tất cả các con đều nên người, có việc làm ổn định, lẽ ra dì Út có thể thảnh thơi an hưởng tuổi già. Nhưng với bản tính hay lam hay làm, dì Út vẫn ngày hai buổi gánh hủ tiếu trên vai và ra chợ. "*Qua quen làm việc rồi, hễ cứ ở không là qua hồng chịu nổi*", dì Út giải thích khi ai nấy thắc mắc. Mãi đến năm 1999, vượt qua cái ngưỡng "*thất thập lão lai hy*", dì Út mới chịu trao gánh hủ tiếu lại cho cô con dâu thứ ba, nhưng không phải để "*nghỉ hưu*" mà để dì rảnh tay quay sang làm công tác xã hội. Kêu gọi đóng góp cứu trợ đồng bào bị thiên tai bão lụt, vận động xây dựng nhà tình nghĩa, tình thương, giúp người nghèo, neo đơn vượt qua hoàn cảnh khó khăn... là "*chuyện thường ngày của... dì Út*". Ở khu phố, vợ

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

chồng có chuyện lục đục, mâu thuẫn cãi vả là lại kéo nhau đến gặp dì Út để nhờ dì phân xử, hòa giải. Con chưa ngoan, bỏ học cũng được cha mẹ dẫn tới dì Út nhờ khuyên răn, dạy dỗ hộ, bởi tấm gương thành đạt, hòa thuận, kính trên nhường dưới của gia đình dì Út là bằng chứng hùng hồn nhất, có sức thuyết phục hơn bất kỳ những lời giáo dục suông nào khác.

Đạo đầu năm 2002, có mẹ con chị Lê Thị Tuyết quê ở Quảng Ngãi hoàn cảnh thật đáng thương đưa nhau đến sống ở khu vực gần nhà của dì Út. Chị Tuyết bị bệnh tâm thần, ăn xin và vật lây lất đầu đường xó chợ, đêm về ngủ nhờ mái hiên hết nhà này sang nhà khác, những ngày mưa gió, bệnh đau vẫn phải chịu cảnh rét lạnh, ướt át thật tội nghiệp. Con chị Tuyết thì đi làm thuê làm mướn, phụ giúp việc nhà cho các gia đình kiếm sống qua ngày, lâu lâu xin phép nhà chủ chạy về thăm mẹ cũng không biết mẹ ở đâu mà kiếm. Cảm cảnh lang thang không nhà của mẹ con chị Tuyết, dì Út đã về bàn bạc cùng các con, cả nhà đồng ý cắt cho chị Tuyết 30m² đất trong phần đất của gia đình để cất nhà, lại còn giúp thêm 3 triệu

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

đồng để mẹ con chị Tuyết có được một mái ấm. Ngày căn nhà hoàn thành, dọn về ở mà mẹ con chị Tuyết khóc ròng vì vui sướng "Từ hồi giờ con mới được biết thế nào là cái nhà, con đội ơn dì quá dì Út ơi...". Ở thành phố tắc đất tắc vàng, nhiều gia đình anh em ruột thịt đưa nhau ra tòa kiện cáo, cha mẹ con cái trở mặt với nhau chỉ vì lấn ranh, thước đất, hưởng chi cuộc sống của dì Út hiện nay tuy có dễ thở hơn trước kia nhưng cũng chưa phải là giàu có hay khá giả hơn người, thế nhưng dì Út vẫn thanh thản vượt qua được những tính toán hơn thiệt đời thường ấy. "*Qua* không giàu để có tài sản, tiền bạc để lại cho các con, *qua* chỉ có tấm lòng để truyền lại cho các con sau này, mong các con tiếp nối *qua*, làm nhiều điều tốt cho mọi người. Vậy là *qua* đủ mãn nguyện rồi, không còn mong muốn gì hơn nữa...". Chắc chắn rằng với sự giáo dục chu đáo cùng với tấm gương nhân nghĩa, mẫu mực trước mắt của dì Út, các con của dì sẽ nối tiếp truyền thống nhân ái ấy. Và giá như tất cả các bà mẹ đều như dì Út...

THANH THÚY

HOA GIỮA ĐỜI

Tên đầy đủ của dì là Nguyễn Thị Hạnh, nhưng đã từ lâu người dân khu phố 3 phường Trung Dũng và cả những ai quen biết đều gọi dì bằng cái tên nghe rất đời trù mến, thân thương "Dì Út Hạnh". Tiếp xúc với dì không nhiều, nhưng những gì mắt thấy tai nghe về một con người trung hậu, đảm đang, giàu lòng nhân ái đã để lại trong tôi nhiều ấn tượng đẹp, đầy cảm phục và trân trọng vô cùng.

GÁNH HỬ TIỂU NUÔI 9 NGƯỜI CON TRƯỞNG THÀNH

Chiều về trong khoảng sân mát rượi trước hiên nhà, Dì Út Hạnh ngồi trên ghế đá ngắm nhìn cháu nội, ngoại hồn nhiên chơi đùa, chốc chốc cô bé sà vào lòng dì vuốt mái tóc đã pha nhiều sợi bạc và nũng nịu "Cháu yêu bà nhất trên đời". Cảm giác yên bình đầy ý nghĩa ấy làm lòng dì cảm thấy ấm áp và hạnh phúc biết bao. Mọi nỗ

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

lực không mệt mỏi trước đây của dì đã được đền bù bằng cuộc sống viên mãn, an nhàn.

Trước giải phóng trong hoàn cảnh phụ nữ với đàn con thơ của mình, dì Út Hạnh cũng tích cực tham gia kháng chiến bằng những hành động phù hợp như : Tiếp tế, tuyên truyền, vận động bà con ủng hộ cách mạng. Hòa bình lập lại dì vẫn tiếp tục tham gia hoạt động phụ nữ và được các chị, các mẹ tin nhiệm bầu làm chủ tịch hội Liên hiệp phụ nữ phường Trung Dũng - TP. Biên Hòa. Sau giải phóng không lâu, chồng dì mất trong một tai nạn lao động để lại mình dì với 9 đứa con đang trong tuổi ăn, tuổi lớn, trong đó có 7 người con đang theo học tại các trường phổ thông, đại học. Thời ấy, ngày bắt đầu với dì từ 4 giờ sáng chuẩn bị mọi thứ để gánh hủ tiếu đi bán, cứ như thế làm lụng cho đến 10 giờ đêm mới nghỉ ngơi. Cuộc sống khó khăn, vất vả, vừa hoạt động xã hội vừa bươn chải lo cho các con ăn học, nhưng dì không nề hà, luôn lạc quan tin tưởng vào ngày mai. Trong quan niệm của dì : "Lo cho các con ăn học đến nơi đến chốn đó mới thực sự là gia tài quý báu nhất của cha mẹ. Nếu có của cải thật đầy đủ

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

mà không có cái đầu hiểu biết, sáng tạo, thì rồi dần dần của cải cũng đội nón ra đi". Ở dì vừa có sự cương nghị, cứng rắn của người cha vừa có sự dịu dàng ấm áp như thể ngọn nguồn của mọi yêu thương của người mẹ. Các con dì lớn lên trong vòng tay bảo bọc chở che ấy, họ đều có ý thức phấn đấu thành người có ích cho xã hội, xứng đáng với đức hy sinh cao cả của người mẹ kính yêu. Ngày qua ngày những giọt mồ hôi của dì đổ xuống cùng những bước chân nhằn nại qua mọi phố phường với gánh hủ tiếu nặng trĩu trên đôi vai gầy được đổi bằng sự khôn lớn từng ngày của mỗi người con. Đi qua các nẻo phố phường dì tranh thủ thời gian để nắm bắt tâm tư, nguyện vọng, tình cảm, hoàn cảnh của chị em ở địa phương mình, nhờ đó việc tập hợp các em trở nên thuận lợi hơn, công việc xã hội của dì được hoàn thành một cách tốt nhất.

Cho đến nay như niềm mong đợi của dì, 9 người con tất cả của dì đều trưởng thành, trong đó có 6 người đã có học vị cử nhân, hay phó tiến sĩ thuộc các ngành nghề khác nhau như bác sĩ, kỹ sư, kinh tế, xã hội... Cho dù ở bất kỳ vị trí nào thì họ

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

luôn tâm niệm rằng có được ngày hôm nay là nhờ gánh hủ tiếu nhọc nhằn, nặng nghĩa tình sâu sắc của dì Út Hạnh. Bây giờ ở vào tuổi 77, hàng ngày dì thoải mái vui vầy bên con cháu, hưởng phúc tuổi già. Gánh hủ tiếu của dì được truyền lại cho một người con dâu như một kỷ vật cuộc đời.

MỘT TẤM LÒNG NHÂN ÁI

Không phải đợi đến bây giờ - khi đã có những điều kiện nhất định đâu chưa phải là thật dư giả - mà ngay từ thời gian khó dì đã có thói quen hay giúp đỡ những người nghèo, kém may mắn. Điều đó trở thành bản tính đáng khâm phục nơi dì. Hành động nhân ái của dì thật cụ thể mà đầy ý nghĩa : Khi thì bát gạo, tấm bánh, khi thì chiếc mền, mảnh vải, đồng tiền... Dì sẵn lòng nhường cơm, xẻ áo trước những hoàn cảnh túng thiếu trong khả năng có thể của mình. Chúng tôi biết đến một câu chuyện hết sức cảm động nghe như là cổ tích giữa đời thường : trong một lần tình cờ dì gặp một người mẹ và một đứa con, cả hai bị rối loạn tâm thần, không nhà cửa, không nơi

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

nương tựa. Hình ảnh đáng thương đó cứ làm đi trần trở mãi, cuối cùng đi đi đến quyết định tặng mẹ con người ấy một mảnh đất ven công viên Biên Hùng - TP. Biên Hòa. Biết họ không có khả năng dựng nhà, dì com cóp tiền lương hưu ít ỏi cùng tiền con cháu chăm lo cho đi để dựng một căn nhà chưa thật khang trang nhưng ấm cúng cho người mẹ và đứa con kém may mắn đó về ở. Thỉnh thoảng dì ghé thăm mua cho họ chực ký gạo, ký thịt, quần áo, biếu tiền thuốc thang khi đau bệnh... Dì chỉ nghĩ một điều đơn giản rằng : Lá lành đùm lá rách, là tình nghĩa ở đời người với người, mình có nơi ở tươm tất nhưng người thì vô gia cư làm sao lại có thể yên lòng, không cảm thương được.

Hiện tại dì Út Hạnh đang là thành viên trong Ban chấp hành hội người cao tuổi khu phố 3, phường Trung Dũng. Tuổi cao - chí càng cao - bước chân hoạt động xã hội từ thiện của dì vẫn còn rắn chắc, khỏe khoắn. Hàng ngày đã thành thói quen, dì lại dành dụm những đồng tiền mình có đi giúp đỡ nhiều người, động viên họ vươn lên

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

đừng nản lòng trước lúc khó khăn. Dì luôn tiên phong trong các cuộc vận động đóng góp vì người nghèo, trở thành tấm gương của lòng nhân ái trong lòng những người biết đến dì. Làm được nhiều việc nhân nghĩa như thế nhưng khi hỏi đến dì chỉ cười thật hiền : "Không có gì đáng kể đâu con, chỉ là những việc bình thường trong cuộc sống thôi mà". Vâng ! Nếu mỗi người trong xã hội đều có ý thức làm nên "những điều bình thường ấy" thì cuộc sống sẽ trở nên tươi đẹp hơn và đầy ý nghĩa biết bao.

HOÀNG PHÚ

PHỤ NỮ ĐỒNG NAI - NHỮNG CÁNH CHIM KHÔNG MỎI...

55% trong số hơn 200 ngàn công nhân viên chức - lao động ở Đồng Nai hiện nay là lao động nữ. Dù có những ràng buộc khác nhau trong cuộc sống gia đình với thiên chức làm vợ, làm mẹ nhưng chị em vẫn không ngừng phấn đấu để vươn lên về mọi mặt. Chị em đã có mặt trong tất cả các lĩnh vực hoạt động kinh tế, xã hội để khẳng định mình. Ở các doanh nghiệp may, các đơn vị thuộc lĩnh vực y tế, giáo dục... có từ 70% đến 90% là lao động nữ, chị em luôn luôn giữ vai trò "áp đảo" với những nhiệm vụ vô cùng quan trọng. Và đã tồn tại như những ngọn đèn đêm luôn âm thầm tỏa sáng. Đó là trường hợp của cô giáo Trần Minh Châu, hiệu trưởng trường mẫu giáo Măng Non (Định Quán). Cô Châu là "cây sáng kiến" đáng nể của ngành giáo dục mầm non Đồng Nai với sáng kiến làm trái cây giả như thật để làm đồ dùng dạy học cho các cháu và đã "sáng chế" ra "chiếc bàn đa năng" với 11 công dụng khác nhau trong giảng dạy (với kỹ thuật lắp ráp khéo léo, khi cần, chiếc bàn có thể "biến" thành ao cá, sân khấu múa rối, ti-vi...). Là cô giáo Phan

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

Hương Dư (trường tiểu học Phước Khánh- Nhơn Trạch) xung phong chủ nhiệm lớp 1/2 có nhiều học sinh tật nguyền. Sự chăm chút từng học sinh tật nguyền trong lớp để các em theo học kịp các bạn bình thường là những nỗ lực vô cùng lớn lao của cô. Sau giờ tan học, cô còn tình nguyện đạp xe đưa một số em có nhà quá xa trở về. Là trường hợp của bác sĩ Đặng Thị Nhã (Bệnh viện Nhi đồng Đồng Nai), thầy thuốc tình nguyện tham gia phục hồi chức năng cho trẻ khuyết tật, sau gần 10 năm thực hiện chương trình, chị đã góp phần không nhỏ trong việc phục hồi chức năng cho hơn 100 trẻ bại liệt và tạo điều kiện cho các em hòa nhập cộng đồng. Là bác sĩ Võ Thị Kim Loan (Trung tâm Bảo vệ sức khỏe bà mẹ trẻ em và Kế hoạch hóa gia đình) luôn tận tụy với việc chăm sóc sức khỏe phụ nữ nghèo ở các vùng sâu, vùng xa, vùng nông thôn hẻo lánh. Cứ vào mỗi đợt kỷ niệm 8/3 hay 20/10, chị thường đưa các đoàn y - bác sĩ về những vùng nói trên để khám bệnh và phát thuốc miễn phí cho chị em nghèo. Ở huyện miền núi Xuân Lộc có "ngôi sao nhỏ" Bùi Thị Bích Thủy (Phó bí thư huyện Đoàn) lúc nào cũng năng nổ và nhiệt tình trong công việc. Cô được nhiều người dân trong huyện biết đến với công việc đưa Đội tuyên truyền thanh niên đi tuyên truyền phòng chống ma

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

túy, tề nạn xã hội trên địa bàn. Công nhân khai thác mỏ Trần Thị Lan (nông trường cao su Bình Sơn) được bầu là Chiến sĩ thi đua cấp cơ sở nhiều năm liền bởi chị luôn gắn bó với cây cao su bằng tâm niệm: Vườn cây cao su đã nuôi sống mình, cho nên phải thương cây cao su như thương nức ruột của mình vậy. Với tâm niệm cao quý như vậy nên vườn cây của chị bao giờ cũng được chăm sóc tốt, cho năng suất cao. Con số 50% chị em lao động trong các ngành kể trên đạt danh hiệu "Lao động giỏi" hàng năm cũng đủ chứng minh điều: chị em đã lao động hết sức mình và luôn luôn xứng đáng với nhiệm vụ được giao. Ở một góc hiếm hoi hơn, 319 nữ cán bộ - chiến sĩ của ngành Công an Đồng Nai (chiếm 12,7% quân số toàn lực lượng) đã làm được nhiều việc không thể thiếu của ngành. Được Ban Giám đốc Công an tỉnh tạo điều kiện thực hiện quyền bình đẳng phụ nữ trong lĩnh vực lao động, các chị được bố trí ở tất cả các vị trí công tác của ngành như bảo vệ an ninh quốc gia, giữ gìn trật tự-trì an, xây dựng lực lượng hậu cần...Không thua kém các lao động nữ trong ngành Công An, chị em đang công tác trong lực lượng vũ trang tỉnh cũng có nhiều đóng góp nhất định. 100% chị em khối lực lượng vũ trang đã đăng ký tham gia phong trào thi đua "2 giỏi".

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

Ngoài việc thu xếp cho gia đình trong ấm ngoài êm, "các chị bộ đội" cũng đã đi đầu trong nhiều tiêu chí thi đua ở đơn vị như quản lý, lưu trữ tài liệu đúng nguyên tắc ; bộ phận quân y (đa số là nữ) bảo đảm quân số khoẻ đạt trên 98%; phục vụ bếp ăn đúng tiêu chuẩn an toàn vệ sinh thực phẩm... Trong lĩnh vực thể dục thể thao, nếu những năm trước, Đồng Nai có một Đỗ Thu Thảo Teakondo "nổi đình nổi đám" với huy chương đồng Seagames thì từ năm 2000 đến nay đã nổi thêm 2 ngôi sao sáng là 2 nữ vận động viên bộ môn cầu mây Nguyễn Hải Thảo và Nguyễn Thị Bích Thùy. Cả hai cô đều đang ở tuổi đôi mươi với những cống hiến tuyệt vời và sung sức nhất. Thảo và Thùy đều được vào đội tuyển quốc gia và đã 2 lần góp phần đưa đội tuyển giành huy chương bạc các giải vô địch cầu mây thế giới (tại Thái Lan và Malaixia). Thảo được đánh giá là vận động viên tấn công phải xuất sắc nhất Việt Nam hiện nay, cô là người thay thế xứng đáng ngôi sao Hoàng Thái Xuân một thời của Hà Nội. Hiện 2 cô đang cùng đội tuyển tập luyện tại Hà Nội để chuẩn bị cho SEA games sắp tới...

Còn lại hàng trăm ngàn chị em tại cơ sở thì sao? Nổi lên với hình ảnh cánh cò, nhiều bà mẹ đã vượt qua những khó khăn đói nghèo để lo cho con

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

mình học hành đến nơi đến chốn. Dì Phan Thị Ánh (Long Tân - Nhơn Trạch) đã suốt hai mươi năm cày xới trên mảnh vườn chỉ hơn một sào đất trồng cây ăn trái (mỗi ngày gánh từ 100 đến 120 đôi nước để tưới tắm ruộng vườn) để nuôi 3 người con học đại học. Tâm niệm của dì Ánh là: "Để chừa lại cho con hơn cả mọi gia tài". Dì Nguyễn Thị Ty (Long An-Long Thành) chăm lo cho các con đến trường bằng đàn heo "Xóa đói- giảm nghèo". Hòa trong cuộc sống cộng đồng, chẳng những lo làm ăn làm giàu cho gia đình mình, tại các xóm ấp, nhiều chị em cũng đã giúp vốn cho các chị em nghèo hơn mình làm ăn như trường hợp của các chị Đào Thị Lượng, Nguyễn Thị Minh (Vĩnh Cửu). Tham gia công tác xây dựng đô thị, hàng trăm phụ nữ phường Trung Dũng (Biên Hòa) đã tình nguyện làm tuyên truyền viên cho các chương trình lập lại trật tự- an toàn giao thông, vệ sinh môi trường, phòng chống tệ nạn xã hội... Từ chương trình tuyên truyền của các mẹ, các chị, nhiều đối tượng tệ nạn xã hội đã được cảm hóa, được các tổ chức, đoàn thể tạo điều kiện, giúp vốn làm ăn lương thiện. Riêng xã Phước Khánh (Nhơn Trạch), thực hiện chương trình cảm hóa "gái nhảy tàu", từ đầu năm 2003 đến nay, chị em trên địa bàn đã cảm hóa được 21 chị trước kia từng là "gái

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

nhảy tàu", hiện nay, các chị đều được giúp vốn làm ăn và đã có gia đình riêng ổn định...

Ở mỗi ngành, mỗi lĩnh vực, mỗi địa bàn, phụ nữ Đồng Nai đều có những nỗ lực và cống hiến nhất định. Tự thân thành quả lao động của chị em đã chứng minh rằng, chị em là một lực lượng đóng góp không thể thiếu trong xu thế xã hội ngày càng phát triển hiện nay. Tuy nhiên, vẫn còn nhiều điều chưa hợp lý trong đời sống và việc làm của chị em hiện nay. Đó là thời gian sử dụng lao động nữ ở nông thôn còn thấp (chỉ mới 25%), tỉ lệ lao động nữ thất nghiệp ở thành thị còn cao (từ 15% đến 25%), có nhiều huyện còn phụ nữ mù chữ (Xuân Lộc, Long Khánh, Nhơn Trạch...), tỉ lệ nữ lao động thông qua đào tạo còn hạn chế, nữ lao động ở các doanh nghiệp ngoài quốc doanh (đặc biệt ở các doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài) còn phải làm tăng "ca" quá nhiều với mức thu nhập không tương xứng, còn cần phải khắc phục nhiều để nâng cao vấn đề vệ sinh phụ nữ và hạn chế bệnh phụ nữ ở các vùng sâu, vùng xa, vùng nông thôn xa xôi hẻo lánh và các nông trường cao su... Tất cả những điều còn chưa hợp lý này đều đã được đề ra để khắc phục và đã có những chỉ tiêu phấn đấu cụ thể để nâng lên thành mục tiêu "Chiến lược Quốc gia Vì sự tiến bộ của

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

Phụ nữ Việt Nam đến năm 2010" theo tinh thần Quyết định số 19/2002/QĐ.TTg của Thủ tướng Chính phủ ký ngày 21.01.2002. Vấn đề còn lại là Đồng Nai đã cụ thể hóa mục tiêu thành những chương trình khả thi nào cho phù hợp với thực tế địa ban...

ĐỒNG DAO

TẤM LÒNG CỦA DÌ PHỤNG

Bà mẹ Việt Nam anh hùng Nguyễn Thị Ta ở thị trấn Trảng Bom (huyện Thống Nhất) năm nay đã 88 tuổi. Chồng hy sinh trong tù. Mẹ có người con trai duy nhất là anh Trần Đức Lộc. Lớn lên, anh Lộc tham gia kháng chiến chống Pháp và hy sinh khi chưa lập gia đình. Từ đó, mẹ Ta sống một mình. Mấy năm gần đây, sức khỏe của mẹ giảm sút và thường xuyên đau ốm. Thấy hoàn cảnh của mẹ Ta như vậy, dì Trương Thị Phụng, 53 tuổi (nhà ở xã Sông trầu, huyện Thống Nhất) đã tự nguyện chăm sóc, phụng dưỡng mẹ.

Tuổi già, sức yếu nên mỗi khi đau ốm, mẹ Ta phải nằm viện cả tháng trời. Dì Phụng đã không quản ngại khó khăn đến chăm sóc, nuôi dưỡng và động viên mẹ. Nhiều lần, để tiện chăm sóc mẹ, dì Phụng đã chuyển ra ở hẳn với mẹ. Chồng, con dì lúc đầu không vui khi thấy dì lúc nào cũng bận bịu với việc chăm sóc mẹ, thế nhưng, khi tận mắt chứng kiến hoàn cảnh mẹ Ta sống đơn lẻ đã không những vui vẻ cho chị tiếp tục chăm sóc mẹ mà còn động viên và cùng với chị chia sẻ công việc này. Anh Cư,

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

chồng chị đã không ngại khi thay vợ bón cơm, giặt giũ cho mẹ. Bằng tình yêu thương và sự chăm sóc tận tâm, vợ chồng dì Phụng đã làm cho tuổi già của mẹ Ta bớt phần hiu quạnh.

Nói về công việc thầm lặng của mình, dì Phụng cho biết: “Tuổi cao, sức yếu nên không phải lúc nào mẹ cũng bằng lòng với mình. Có nhiều khi mẹ la mắng, cáu gắt. Thế nhưng những lúc như thế, mình càng cảm thấy thương mẹ hơn“. Dì Phụng nghĩ: “Mẹ đã một đời theo Đảng làm cách mạng chồng hy sinh và hiến dâng đưa con trai duy nhất của mình cho cách mạng nên dù công việc của mình có vất vả nhưng cũng không thấm vào đâu so với những mất mát của mẹ”.

PHONG VŨ

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

TẮM LÁ CHẮN

Nghe chị Đào Thị Lành kể chuyện đi học, thi cử của các con, tôi không thể tin rằng người mẹ của 7 đứa con và có người chồng mắc bệnh tâm thần này chỉ là một thợ cấy, mới học hết lớp ba. Hơn 15 năm nay, từ khi anh Giống - chồng chị - đổ bệnh, một tay chị cày cấy công việc nhà nông, nuôi con ăn học. Đó là khoảng thời gian khó khăn nhất khi một mình chị vừa phải chạy lo thuốc thang cho chồng, vừa lo cho các con ăn học. Được sự hỗ trợ của xã, chị nghĩ cách nuôi trâu, lấy công làm lời. Đám trẻ cứ một buổi đi học, một buổi chăn trâu giúp mẹ. Ngoài hai người con trai lớn mới học hết lớp 6 phải bỏ học vì cảnh nhà lúc đó quá nghèo túng lại đông em, 5 người con còn lại đều được chị cho đến trường. Dù bận bịu công việc nhà nhưng các con của chị đều chăm ngoan, cố gắng học. Nguyễn Thị Diệp, sinh năm 1981, khi học xong cấp III đã xin vào làm ở Công ty Pouchen. Thời gian này, vừa đi học, Diệp vừa tranh thủ học thêm lớp trung cấp kế toán. Sau hai năm, Diệp đã có bằng trung cấp và chứng chỉ B Anh văn, chứng chỉ A vi tính. Người em kế của Diệp là Nguyễn Văn Đỏ, sinh năm 1984, là một điển hình học sinh nghèo vượt khó học giỏi của Trường THPT

BAN VÌ SỰ TIẾN BỘ CỦA PHỤ NỮ TỈNH ĐỒNG NAI

Vĩnh Cửu. Đủ điểm vào Trường Đại học Kinh tế TP.HCM nhưng bị trục trặc ở khâu báo điểm, Đỗ đành chọn học trung cấp kỹ thuật viên vi tính tại Biên Hòa. Nguyễn Hoàn Vân năm nay học lớp 12, Vân từng được nhận học bổng do Công ty Cargill (Mỹ) tài trợ cho học sinh nghèo vượt khó. Hường đang học lớp 10 và Hà học lớp 3 cũng là học sinh khá, giỏi.

Bà con xóm giềng đều khâm phục chị Lành - người đàn bà ít học nhưng quyết chí cho con đến trường. Trong căn nhà tường gạch mái lợp tôn tươm tất nằm khá sâu ở cách đồng thuộc ấp 1, xã Bình Lợi, huyện Vĩnh Cửu - công sức của chị và các con góp nhặt từ những việc đồng áng - chị Lành lần giở cho tôi xem đủ thứ giấy khen của các con. Khá nhiều giấy khen như: Nguyễn Văn Đỏ, giải khuyến khích học sinh giỏi cấp tỉnh, học sinh giỏi của trường; Nguyễn Hoàn Vân, giải ba học sinh giỏi cấp tỉnh và nhiều giấy khen tặng học sinh tiên tiến, học sinh giỏi ghi tên Điệp, Hường... Có lẽ, những đứa con của chị khi trưởng thành sẽ không quên được chị - tấm lá chắn cho gia đình trong những ngày gian khó nhất.

THU TRANG

NHỮNG ĐIỂN HÌNH PHỤ NỮ ĐỒNG NAI

TUỔI CAO CHẴNG TIẾC SỨC MÌNH

Mấy tháng gần đây, hàng ngày cứ vào khoảng gần 11 giờ, những người nuôi bệnh ở Bệnh viện Đồng Nai lại bắt gặp hình ảnh nhóm công tác xã hội của Hội Từ thiện tỉnh đi phát cơm hoặc cháo cho những bệnh nhân nghèo. Trong đó có lẽ ấn tượng nhất là hình ảnh của một bà cụ, tuổi cũng đã qua thất thập, tóc bạc, lưng hơi còng. Bà cũng bưng, cũng xách thức ăn phân phát cho những bệnh nhân nghèo ở khoa sản và khoa nhiễm.

Bà là Nguyễn Thị Nghiệp, một cán bộ hưu trí, ngụ tại khu phố III, phường Quyết Thắng (Biên Hòa). Nhiều dì, nhiều chị trong nhóm công tác của Hội Từ thiện tại Bệnh viện Đồng Nai khi được hỏi về hoạt động của mình, lại hay lấy “ cô Tư ” (cách mà các dì, các chị gọi cụ bà Nguyễn Thị Nghiệp) ra làm điển hình. Họ kể rằng cô Tư rất siêng, ngày nào cũng đi bộ từ nhà đến bệnh viện xa hơn nửa cây số để kịp thời phục vụ bệnh nhân. Xong việc thì cũng gần giờ Ngọ, cô lại đi bộ về nhà và bắt đầu lo cho bữa cơm của mình. Gia đình cô Tư cũng đơn chiếc. Cả một đời đi theo cách mạng, khi về hưu cô lại lẻ lủi sống một mình. Cô không khoẻ lắm vì đã bước